

Ніколи не пізно

На далекій суворій півночі жило собі біле ведмежатко Плямка. В нього було багато друзів, а моржик Жека й тюлень Тяпа – найліпші. І ось одного разу до оселі ведмедика постукав моржик Жека. Плямка дуже зрадів друзіві.

– Який же я радий тебе бачити, – привітався ведмедик. Та раптом він побачив, що Жека був дуже засмучений.

– Що трапилось, моржику? Чому ти такий сумний? – стривожено спитало друга ведмежатко.

– Вчора ми бавилися і я ненавмисне штовхнув тюленя Тяпу. Він упав і перекинув відерце з рибою, яку ловив для своєї родини, – почав розказувати моржик. – Тяпа дуже образився і тепер ані розмовляти, ані гратися зі мною не хоче.

– А ти вибачився перед ним, сказав, як ти жалкуєш про свій вчинок? – запитав Плямка.

– Ні, я так розгубився, що забув, – відповів Жека.

– Тому, може, Тяпа думає, що ти навмисно це зробив? – припустив Плямка. – Це недобре – обов'язково треба вибачитися.

– Та я залюбки, але ж ця подія ще вчора сталася, вже, мабуть, пізно вибачатися, – зітхнув Жека.

– Вибачатися ніколи не пізно, – відповіло ведмежатко та обійняло друга.

– Ти маєш рацію. Я просто зараз побіжу до тюленя і вибачуся. Сподіваюсь, що він мене пробачить і зрозуміє, що не треба даремно витратити час на образи. Життя таке чудове!

Знайди на малюнку мешканців холодної Півночі,
які завітали у гості до тваринок теплих країн.

Зарядка для Кнопа

На лісовій галявині, під великим деревом, у затишній нірці жила дружна родина мишей. Одного сонячного ранку тато-миша постукав до кімнати синопка:

– Синку, ти вже прокинувся? – запитав він у маленького мишенятка Кнопа.

Кноп заплющив очі, але тато вже встиг помітити, що мишенятко не спить, а ніжиться у ліжку.

– Подивись у віконце, сонечко вже давно встало, пташки співають і всі тваринки вже займаються своїми вранішніми справами. Йдемо й ми на зарядку, я на тебе чекаю, – покликав тато.

– Тату, я ж уже вчора робив зарядку, і позавчора робив, і трьома днями раніше теж робив... Може, вже вистачить? – з надією запитав Кноп.